

Drejer: Ja, jeg haaber dog, at det ved nærmere Overveielse vil vise sig, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at gaae ind paa nogen yderligere Bestemmelse i den Retning, hvortil den her omhandlede gaaer.

Da ikke flere begjærede Ordet gif man over til Afstemning, hvorved

Forslag af D. Lehmann, tiltraadt af de øvrige Medlemmer af Udvalget:

at mellem § 8 (§ 9) og § 9 indskydes en ny Paragraph, saalydende:

Foruden de Sygdomme hos Hunddyrene, som ifølge det Forestaaende ere Gjenstand for det Offentliges særlige Forsorg, skal dette til lige føre Tilsyn med andre smitsomme Sygdomme blandt Heste.

Til den Ende skal enhver Eier af en Hest, der angribes af Skab, typhos eller putrid Feber eller af nogen anden smitsom Sygdom end Dværg, derom gjøres Anmeldelse for Politimesteren, ledsaget af Underretning om, hvad han med Hensyn til sammes Afsondring og Kur selv har foranstaltet.

Finder Politimesteren det nødvendigt for at forebygge Smittens videre Udbredelse, er han berettiget til at lade Sagen undersøge af en Dyrlæge, at paabyde det Fornødne med Hensyn til Afsondring og Rensning (§ 6) og at paasee Overholdelsen af saadant Paalæg.

Med Hensyn til Skab blandt Faarene skal det have sit Forblivende ved de i Pl. af 3die April 1844 indeholdte Bestemmelser, vedtoges med 26 St. mod 1.

Formanden: Vi gaae dernæst over til § 9, som nu bliver § 11.

B. Christensen: Som den ærede Forsamling vil see, har Udvalget tiltraadt de af sammes Medlem stillede Forslag med Hensyn til § 9, med Undtagelse af det sidste til 3die Afsnit, hvorefter det skulde være Enhver tilladt at dræbe enhver løsgaaende Hund. Udvalget har formeent, at dette var en saa væsentlig Afvigelse fra, hvad der sidst blev vedtaget, at

det ikke har kunnet beslutte sig til at tilraade det. Udvalget er aldeles enig med, hvad der blev foreslaaet ved 2den Behandling af et æret Medlem, der sidder foran mig, (Glensborg), og blev vedtaget med stor Majoritet, at denne Tillabelse ikke bør gives Andre end de offentlige Myndigheder, og jeg maa tillade mig vedblivende at være af den Formening, at det i de allerfleste Egne af Landet vilde lede til særdeles betænkelige Misbrug, dersom en sliq Tillabelse blev given. Med Hensyn til denne Bæsis maa Udvalget altsaa fraraade det stillede Forslag, idet det forøvrigt anbefaler Paragraphen til Antagelse med de andre stillede Forslag.

Drejer: Jeg skal tillade mig at anbefale, at det Ændringsforslag, der er stillet til 3die Afsnit i § 9 af det fraværende Medlem af Udvalget, antages. Jeg troer, at det eneste virksomme Middel, naar der er en virkelig Hundegalskab tilstede, er, at Hundene erklæres fredløse, og at Enhver har Ret til at dræbe løsgaaende Hunde. De Sikkerhedsmidler af anden Natur, der kunne have Betydning i Kjøbstæderne, betyde Intet paa Landet; der er en Lysning i Fredløshed, om jeg saa maa sige, det eneste virksomme Middel. At dette skulde have til Følge, at der vilde opstaae betydelige Ulemper, som den foregaaende Taler hentydede til, troer jeg er en Frygt, der vil vise sig at være aldeles ugrundet. Der vil neppe være Noget, som blot af Raadighed eller af særegen Lyst skulde ville befatte sig med at slaae Hunde ihjel, saa at Tilladelsen maaftes endog vil blive vel lidt benyttet; men blot det, at der eksisterer en Lovbestemmelse, der giver en saadan Tilladelse og gjør opmærksom paa dette Middel som en Nødhjælp, vil være af stor Indflydelse til at vække de paagældende Hundeeieres Opmærksomhed og Omhu for at holde deres Hunde hjemme, saafremt de sætte nogen Priss paa dem, eller dog i en saadan Tilstand, at de ikke ere udsatte for at rammes af Loven. Jeg maa derfor være aldeles enig med den ærede Forslagsstiller i, at der er god Grund til igjen at optage den Bestemmelse, som gif ud ved et Ændringsforslag af et enkelt Medlem ved Sagens 2den Behandling.